

A la Verge de las Merces
Redemptora de captius

Ab ti el isman de mi alma a ti
el amor de mis arreos, loo y gloria
sin fin

J. Pallis La Porta de Barcelona

Voldria que ma veu me fos avuy, Senyora,
Com la de tendre aucella qu'un bell hisme a l'aurora
Ne canta ab dolç content,
Quant fugen las tenebras, mansell qu'al mon cubia,
Y l'Sol, lo rey de ls ashes, sa llum dona ab lo dia,
Ab l'ampie firmament.

Voldria se t' trouare que canta a la bellesa,
Que canta per la Patria, la Fe y cuanta grandesa
N' enclou en si lo mon;
Per vos avuy mon ayra lo focho de la proesia
Lau' abusa l' cor d' ingenis, tambe; oh Verge! voldria
Crimes dins de mon front.

Mon ayra avuy, Senyora, vibaria mes dolça
Que l' suau murmur de l'aigua lliscantre per la molça
Que creia en los penyals,
Seria mes armonica que l' cant de las aucellas,
Mes tendre y melodiosa que las cançons mes bellas
De ls chors angelicals.

Es clar que tendre fora si en vos tot es dolçea,
Si vostre mon tan sols respira amor, ternura,
Y als cors conuixa a ayra;
Mes dolça ma veu fora que l' flayre de la rosa,

Que l'cant. melos de l'cisne, mes suau, mes armoniosa,
Mes tendre fora encas,

Mes ay! jo so' trovayre de veu enrugallada,
Jamay una piobre testa veureta coronada,
De palmas y de llor,

Mes estos cants que es dono, rebulos Verge Santa,
Lau'encas que la dolçura, l'hi marca a qui los canta,
Sortits son de son cor.

Rebulos oh! Maria, mon cor que vos admira,
Aquestos cants me dicta, l'amor vostre lo inspira,
A mon aymsa fiil;

Es clar que he d'admirarvos si en vos tot es bellesa,
Es clar que he d'estimarvos si en vos tot es bonesa,
Maria, amor de l' Cel.

Y com mo he d'admirarvos si es veita encas sentada
En sia setial magnifich, atont foreu posada,
De Deu en lo palau,

La suplica amorosa rebentre sonisenta,
De l'pobre fiil qu'un dia, los fills d'etofica ardenta,
Ne feren son esclau.

Rebentre l'humil suplica de l'pobre vell que plora,
Las sort tan malhaurada alla en la terra mora,
Dins pitegas presons,

Que sent atormentada sa piobre consciencia,
Y emmena a vos, fiantre en vostra providencia,
Ferventas oracions.

Possi es un pobre jove que veu passar sos dias
Lligat, entre cadenas, ab pernas y agomsas
Cercantre en va consol,

Y que rebia l'martiri, avans que blasfemarre
D'aquella, fe qu'un angel un jorn l'hi va ensenyarre

Al peu de son bressol.

Possé es història donzella qui a vos acub, Maria,
Lluny de sa patria aymada about l'angararia
Un pare o be un germà,
Se trova en terra estranya sospint constant martiri,
A propi d'un home iaspudichi qu'en continuat deliri
Desitja sols gasar.

ny
Fiecas humils puegaricas rebiaulas, Senyora,
Comu reb los plors de l'fill la mare que l'adora.
Donantl'hi dolç confort,
Aicis vos aculliau sas llagrimas ardentes
Piadosas presentantme sas oracions ferventes
Al tronó de l' Senyor.

ny
E Aquet qu'en vos me veu sa joya mes preuada
Volque que me portessu al mon dolça embaiada
De bentaurança y pau;
Leue sentne vos, Maria, lo balsam per sas penas,
Confort de l' trist que plora, rompresu las cadenas
Comunt de l' pobre esclau.

ny
Llavors lo Cel deixantne, al mon me devallareu,
I a tres varons piadosos, fets encomanareu
Lo vostra missió,
Nolasch y Penyafort veigeren vostre imatge
Ensemps que l' rey en Faurne, qu'alsorts en son estatge
Vos feyan oració.

ny
De bella cort angelica, anabau rodejada,
De presas flors y lliris la testa coronada
Lau' embausman son entorn;
De tantas hermosuras vos m'erau la pus bella,
Lo mes galana rosa, la mes gentil poncella
Leue s'obe al veni l' jorn.

Christa era ensemps que dolça la vostre veu, Senyora,
Tot dir al bon Volaschi: «l'esclau que lluny s'anysora
«Sofreix torments amarchs,

« Que te pel dur trevall sas forsas ja gastadas,
« I sent com sas creences y fe me son negadas
« Pels infaiels alants.

« Per so me vull que fundes una ordre religiosa,
« Quals fills ab fe catòlica, quats per l'amorosa,
« flama de caritat,
« Ne deixin sa familia, sa patria y sa fortuna
« I tornen als captius que feu la mitja lluma,
« La fe y la llibertat.»

I apres qu'aixo digueren, al so d'harpas angelicas
Que los querubs companyan ab sas venturas celicas
Volaren vers lo Cel,

« Llavors cruixi l'aur ferd que al pobre esclau lligaba,
I l'fer alarb qu'en goitex la vida me passaba,
Reugi d'ira crudel.

« Lea noble Barcelona, la que de llois me lliga
De gloria cents coronas que l temps jamay mustiga
Ne va obteni' una mes;

« De son palau de lo comptes, hostatge in feu un dia,
De l' Cel la millor gala, vos sens parell, Maria,
Verge de las Mercis.

« Vos sou blanca coloma sortint de l'arca vera
Portant en vostra destra lo brot de l'olivera
Senyal de Redempcio,
Per los esclaus catòlics, qu'en catapurnas humida,
Veuen passar sos dias, tenint l'ayma entristida,
I l'cor ple de dolor.

Vos sou oh! esclia reyna, l'hermès arch d'aliança
L'eu'innova la virguda de temps de mas bonansa
Après de tempestat;

Vos sou qui 'ns obrirà del Cel las santas portas
Quant l'ayma en lo mim deissi sas esperansas mortas
Et l'cos hagi final.

Per aço j'ò a vos os canto de las ebercis, Regina,
Del Cel dolça penyora, estela matutina
Que guia mon camí;

Tonuy mes llavis tremols vos donaru crits de gloria,
Que l'ayma en lo Cel cante lo jorn de la victoria,
Et vos, llabors sens fi.